

Sygn. akt II Ka 223/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 01 października 2014r.

Sąd Okręgowy w Sieradzu w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSO Maria Stolarczyk

Sędziowie: SO Marcin Rudnik (spraw.)

SO Marek Podwójniak

Protokolant: staż. Monika Szukalska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Sieradzu A. D.

po rozpoznaniu w dniu 01 października 2014r.

sprawy **T. N.**

oskarżonej o czyny z art. 233 § 6 kk w zw. z art. 233 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez Prokuratora Rejonowego w Wieluniu

od wyroku Sądu Rejonowego w Wieluniu z dnia 10 czerwca 2014r. wydanego w sprawie
II K 316/14

na podstawie art. 437§1 kpk oraz art. 636§1 kpk :

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok uznając apelację za oczywiście bezzasadną,
2. kosztami postępowania odwoławczego obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt II Ka 223/14

UZASADNIENIE

W skierowanym do Sądu Rejonowego w Wieluniu akcie oskarżenia zarzucono T. N.:

I. dokonanie czynu wyczerpującego dyspozycję art. 233 § 6 k.k. w zw. z art. 233 § 1 k.k. polegającego na tym, że w okresie od dnia 14 marca 2011 roku do dnia 29 kwietnia 2011 roku, w W., woj. (...), będąc zobowiązaną na podstawie art. 24h ustawy z dnia 8 marca 1990 roku o samorządzie gminnym (tj. Dz. U. z 2001 roku, Nr 142, poz. 1591 z późn. zm.) do złożenia oświadczenia majątkowego w związku z zajmowanym stanowiskiem skarbnika Gminy W. oraz będąc pouczoną o odpowiedzialności karnej za podanie nieprawdy lub zatajenie prawdy w oświadczeniu majątkowym, złożyła wójtowi Gminy W. fałszywe oświadczenie o stanie majątkowym według stanu na dzień 31 grudnia 2010 roku poprzez zatajenie prawdy w złożonym oświadczeniu, co do środków pieniężnych zgromadzonych w walucie polskiej i nie wskazanie w oświadczeniu majątkowym faktu posiadania zgromadzonych środków pieniężnych w walucie polskiej w kwocie 60.938,56 złotych,

II. dokonanie przestępstwa wyczerpującego dyspozycję art. 233 § 6 k.k. w zw. z art. 233 § 1 k.k. polegającego na tym, że w okresie od dnia 8 lutego 2012 roku do dnia 30 kwietnia 2012 roku w W., woj. (...), będąc zobowiązaną na podstawie art. 24h ustawy z dnia 8 marca 1990 roku o samorządzie gminnym (tj. Dz. U. z 2001 roku, Nr 142, poz. 1591

z późn. zm.) do złożenia oświadczenia majątkowego w związku z zajmowanym stanowiskiem skarbnika Gminy W. oraz będąc pouczoną o odpowiedzialności karnej za podanie nieprawdy lub zatajenie prawdy w oświadczeniu majątkowym, złożyła wójtowi Gminy W. fałszywe oświadczenie o stanie majątkowym według stanu na dzień 31 grudnia 2011 roku poprzez zatajenie prawdy w złożonym oświadczeniu, co do środków pieniężnych zgromadzonych w walucie polskiej i nie wskazanie w oświadczeniu majątkowym faktu posiadania zgromadzonych środków pieniężnych w walucie polskiej w kwocie 103.630,80 złotych.

Wyrokiem z dnia 10 czerwca 2014 r. wydanym w sprawie II K 316/14 Sąd Rejonowy w Wieluniu na podstawie art. 66§1 k.k. w zw. z art. 67§1 k.k. postępowanie karne wobec T. N. odnośnie zarzucanych jej czynów warunkowo umorzył na okres próby 2 lat przyjmując, iż każdy z czynów oskarżonej wypełnia dyspozycję art. 233§6 k.k. w zw. z art. 233§1 k.k., a ponadto w oparciu o art. 67§3 k.k. Sąd I instancji orzekł od oskarżonej na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 4.000 złotych oraz zasądził od niej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 60 złotych tytułem opłaty oraz kwotę 90 złotych tytułem zwrotu wydatków.

Apelację od powyższego wyroku w ustawowym terminie wywiódł Prokurator Rejonowy w Wieluniu, który rozstrzygnięciu zarzucił obrazę prawa materialnego tj. art. 66 § 1 k.k. i art. 115 § 2 k.k. polegającą na uznaniu, iż wina i społeczna szkodliwość zarzucanych oskarżonej czynów nie są znaczne, co wynika z pominięcia przy ocenie społecznej szkodliwości czynu okoliczności takich jak rodzaj i charakter naruszonego przez T. N. dobra, sposobu i okoliczności popełnienia czynów, wagi naruszonych przez oskarżoną obowiązków, a także postaci zamiaru, motywacji oskarżonej, negatywnego wpływu takiego orzeczenia na społeczne poczucie sprawiedliwości, a także poprzez bezpodstawne uwzględnienie jako okoliczności przemawiającej za warunkowym umorzeniem postępowania karnego negatywnych konsekwencji w przypadku jej skazania takich jak utrata pracy, podczas gdy zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowodowy i poczynione na jego podstawie ustalenia prowadzą do wniosku, że wina i stopień szkodliwości zarzucanych oskarżonej czynów są znaczne, co skutkuje brakiem podstaw do warunkowego umorzenia postępowania karnego wobec T. N..

W oparciu o powyższe skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja Prokuratora Rejonowego w Wieluniu nie zasługuje na uwzględnienie i należało ją rozpatrywać w kategoriach apelacji oczywiście bezzasadnej.

Sąd I instancji w niniejszej sprawie prawidłowo ustalił stan faktyczny, wywodząc logiczne wnioski z właściwie przeprowadzonej oceny wszystkich dowodów zebranych w sprawie. Sąd Rejonowy nie dopuścił się również żadnego uchybienia w kontekście stwierdzenia istnienia w przedmiotowej sprawie podstaw do warunkowego umorzenia wobec oskarżonej postępowania.

Sprawstwo oskarżonej w zakresie czynów wyczerpujących znamiona występku z art. 233 § 6 k.k. w zw. z art. 233 § 1 k.k. oraz jej wina nie budzą wątpliwości. Na sprawstwo oskarżonej wskazują przede wszystkim zgromadzone w sprawie dokumenty, w tym zwłaszcza kopie oświadczeń majątkowych, kopie korekt tychże oświadczeń, kopie historii jej rachunku bankowego, kopia zestawienia depozytów, kopia wyniku kontroli UKS, kopia dowodu likwidacji lokat oraz kopia umowy darowizny. Twierdzenia oskarżonej zostały poddane dokładnej i rzetelnej ocenie, która nie zawiera ani błędów logicznych (błędów rozumowania) ani faktycznych (błędów w zakresie faktów).

Zasadniczy zarzut oskarżyciela publicznego sprowadza się do niezasadnego jego zdaniem zastosowania wobec oskarżonej instytucji warunkowego umorzenia postępowania. Ze stanowiskiem skarżącego w tym zakresie nie można jednak się zgodzić, zaś decyzję Sądu meriti, który uznał, że w przedmiotowej sprawie zachodzą podstawy do warunkowego umorzenia wobec T. N. postępowania należy uznać za trafną. Decyzję tą poprzedziła właściwa ocena postępowania oskarżonej oraz rzetelna ocena okoliczności jej zachowaniu towarzyszących. Analiza uzasadnienia Sądu I instancji wskazuje, Sąd ten w sposób wszechstronny przeanalizował kwestię wystąpienia przesłanek warunkowego

umorzenia postępowania i zasadnie uznał, że zastosowanie tego środka reakcji karnej – czego nie można w żadnym razie utożsamiać ani z bezkarnością ani z przyzwoleniem na tego rodzaju zachowania - będzie wystarczające do realizacji wobec oskarżonej celów wychowawczych i prewencyjnych, a nadto odpowiada stopniowi winy oskarżonej i stopniowi społecznej szkodliwości jej czynów.

Dokonując oceny społecznej szkodliwości czynów T. N., sąd orzekający miał w szczególności na uwadze, że musi ona stanowić wypadkową całokształtu kryteriów podmiotowo-przedmiotowych wymienionych w art. 115§2 k.k. Z uzasadnienia wyroku jasno wynika, że sąd meriti nie pominął w tym zakresie zwłaszcza tych tak akcentowanych w apelacji przesłanek, jakimi są rodzaj i charakter naruszonego dobra oraz stopień winy oskarżonej. Ostatecznie zajęte przez sąd I instancji stanowisko w pełni należy zaaprobować. Sąd Rejonowy słusznie uznał, że zachowanie T. N. było naganne i społecznie szkodliwe, jednakże nie w takim stopniu, który wykluczałaby warunkowe umorzenie postępowania poprzez przyjęcie, iż szkodliwość społeczna jej czynów nie była znaczna. Trafnie zwłaszcza sąd meriti zaakcentował, że oskarżona własnoręcznie dokonała korekty nieprawidłowości w złożonych przez nią oświadczeniach majątkowych. Nadto istotnym pozostaje, iż oskarżona przyznała się do dokonania zarzucanych jej czynów, złożyła wyjaśnienia w których wytłumaczyła, co było przyczyną zawarcia w oświadczeniach majątkowych takich a nie innych sum pieniężnych, a których to tłumaczeń – wbrew stanowisku skarżącego – nie można zakwestionować. W kontekście wyjaśnień oskarżonej co do przyczyn ujęcia takich a nie innych kwot oszczędności w pierwotnych oświadczeniach majątkowych, zwraca zwłaszcza uwagę fakt, iż w roku 2010r. T. N. miała m.in. dwie lokaty na łączną sumę nominalną 20.000 złotych, a w roku 2011r. trzy lokaty na łączną sumę nominalną 30.000 zł. Co również ważne środki pieniężne nieujawnione przez T. N. w oświadczeniach obejmujących lata 2010 – 2011 okazały się być jej oszczędnościami, na które oskarżona miała pokrycie w uzyskiwanych dochodach, co potwierdziła przeprowadzona kontrola skarbowa. Wprawdzie skarżący próbował w uzasadnieniu apelacji zasiał pewne wątpliwości co do możliwości uzyskania w latach 2010 – 2011 oszczędności, które T. N. wykazała w korektach oświadczeń majątkowych wskazując, że oszczędności te niemal odpowiadają jej zarobkom za te lata, niemniej jednak gdy weźmiemy pod uwagę zarobki oskarżonej w latach 2010 - 2011, to jednak znacznie przewyższają one oszczędności wskazane w korektach oświadczeń majątkowych. Przy ocenie zachowań przypisanych T. N. nie można także pominąć okoliczności, że gdyby chciała ona faktycznie ukryć uzyskiwane przez siebie dochody, to nie dokonałaby w sposób oficjalny, odpowiadający wszelkich wymogom prawnym, darowizny dużej sumy pieniężnej na rzecz swojej córki.

Jednocześnie właściwości i warunki osobiste oskarżonej przekonują, że warunkowe umorzenie postępowania będzie wystarczające, by osiągnąć wobec oskarżonej cele wychowawcze i prewencyjne. Świadczy o tym nie tylko dotychczasowa nienaganna postawa życiowa oskarżonej lecz także fakt, że - jak wynika z opinii sekretarza Gminy W. - w czasie wieloletniej pracy na stanowisku skarbnika gminy dała się poznać jako osoba solidna, zdyscyplinowana i odpowiedzialna. Powierzone jej obowiązki wykonuje sumiennie, a przeprowadzane wielokrotnie przez różne podmioty w urzędzie kontrole nie wykazały nieprawidłowości w funkcjonowaniu finansów gminy. Gospodarka finansowa gminy jest prowadzona w sposób transparentny, zgonie z obowiązującymi przepisami. Nie toczyło się wobec oskarżonej żadne postępowanie dyscyplinarne. Okoliczności w jakich oskarżona dopuściła się zarzucanego jej przestępstwa nie uzasadniały założenia, by oskarżona była skłonna (miała tendencję) do popełnienia przestępstw innej natury niż stanowiący przedmiot osądu w sprawie. Orzeczenie sądu meriti z pewnością dostosowane jest więc do potrzeb zapewnienia celu prewencyjnego. Uznanie winy oskarżonej za czyn 236 § 6 k.k. w zw. z art. 233 § 1 k.k. (mimo braku wymierzenia jej kary) niewątpliwie wpłynie na oskarżoną wychowawczo, o ile celu tego nie osiągnęło już samo skierowanie aktu oskarżenia i prowadzenie przeciwko niej postępowania karnego. Względem zatem na konieczność zapewnienia realizacji celów kary wcale nie sprzeciwiał się warunkowemu umorzeniu postępowania w sprawie.

Nie ma również racji skarżący twierdząc, że Sąd Rejonowy podejmując decyzję w tej sprawie nie był uprawniony do brania pod uwagę faktu, iż skazanie w przedmiotowej sprawie spowodowałoby dla oskarżonej dodatkowe konsekwencje w postaci utraty pracy. Jest rzeczą oczywistą, iż skazanie nie może powodować dla oskarżonej dodatkowych, nadmiernych konsekwencji, przekraczających stopień winy i nieuwzględniających stopień społecznej szkodliwości przypisanych T. N. czynów, a tak należałoby również ocenić konsekwencje rozstrzygnięcia w postaci utraty pracy przez oskarżoną.

Reasumując wydany przez sąd meriti wyrok jest bez wątpienia sprawiedliwy i adekwatny do stopnia winy i stopnia społecznej szkodliwości zarzucanych oskarżonej czynów. Przyjęcie innego rozwiązania pomijałoby wyniki zwłaszcza analizy okoliczności zdarzeń będących przedmiotem zarzutu, która przekonuje, że nawet kara najłagodniejszego rodzaju byłaby nieadekwatna do stopnia winy T. N. i stopnia społecznej szkodliwości jej czynów.

Biorąc powyższe pod uwagę apelacja oskarżyciela publicznego, mająca przy tym jedynie polemiczny charakter i prezentująca subiektywny pogląd jej autora, nie mogła być skuteczna i podważać stanowisko Sąd meriti wyrażone w zaskarżonym rozstrzygnięciu. Dlatego też Sąd I instancji – na podstawie art. 437 § 1 kpk – utrzymał w mocy zaskarżony wyrok uznając apelację za oczywiście bezzasadną.

W związku z nieuwzględnieniem środka odwoławczego wniesionego jedynie przez oskarżyciela publicznego Sąd Okręgowy - w oparciu o art. 636 § 1 lpk – kosztami postępowania odwoławczego obciążył Skarb Państwa.